

"No vull ser un heroi"

Emili Gené Tous. Secretari Científic SoCMUE.

Data recepció: 20.06.2020

Data acceptació: 30.06.2020

Mail: emili.gene.tous@gmail.com

Lloc de treball: Servei d'Urgències. Hospital Universitari Parc Taulí. Sabadell.

Forma citació: Gené E. *No vull ser un heroi*. ReMUE.c@t 2020;7(1):3-3

La pandèmia de COVID-19 ha estat un fet que molts de nosaltres no haguéssim pensat mai que ens poguéssim arribar amb aquesta magnitud. Venien notícies de lluny i pensàvem, incrèduls de nosaltres, que a casa nostra no ens afectaria, que no arribaria mai i que seguiríem vivint, com fins ara, en la nostra àrea de confort: veient les notícies de la COVID-19 per televisió i preparant els dos congressos de la nostra especialitat #congresurgencies2020 i #20vigo20.

Aquesta pandèmia ha afectat rics i a pobres, a famosos i a desconeguts, a professionals sanitaris i a altres professionals. No ha entès d'edats, ha afectat joves i a grans. La nostra gent gran ha patit de valent, les unitats familiars i les residències han estat els veritables focus de transmissió de la malaltia.

Molts ho han passat amb molt poca simptomatologia, altres han mort. Al llarg d'aquest camí, hem estat confinats, nerviosos i amb molts interrogants sense capacitat per donar-los-hi resposta. Hem après el que és un estat d'emergència i quins són els serveis essencials. Hem vist com l'economia de moltes famílies s'ensorrava. Hem gestionat la por i les incerteses de la nostra població. Doblegada la corba amb el confinament i ara que la pandèmia sembla controlada a casa nostra, és el moment de reflexionar.

És el moment de dir que volem recuperar el prestigi social perdut, però que no volem ser herois. L'heroi ho deixa de ser quan la gent ja no té por i quan als polítics els hi interessen. El prestigi ha de perdurar en el temps més enllà de les 20:00 h de cada nit. Però el veritablement cert, és que des dels Serveis d'Urgències hem visitat a TOTS els pacients que han requerit ingrés a l'hospital i a tots aquells que han vingut als Serveis d'Urgències i que els hem pogut donar d'alta a casa seva. Hem cuidat de la nostra població, l'hem acompanyada en les seves pors i incerteses que, per altra banda, també eren les nostres.

Hem après a reinventar-nos, anar als domicilis de la gent per poder fer el cribratge de la malaltia, hem obert dispositius no habituals per poder fer més i millor, per atendre als pacients. I al final els hem pogut tancar amb sentiments enfrontats. Per una banda l'alegria que suposa tancar-los perquè vol dir que ja no calen perquè ja hem superat aquesta primera onada. Per altra banda,

una gran tristor i ganes de plorar per cada una de les històries personals que hi hem viscut, per les decisions difícils que hem hagut de prendre i per el complicat que ha estat gestionar el dia a dia. Moltes vivències, molts sentiments, moltes hores de feina, MOLT APRESENTATGE.

Hem après que en aquesta pandèmia no hi ha vencedors ni vençuts. No hi ha més protagonistes que els pacients, les seves famílies i el seu dolor. La humilitat hauria de ser una de les virtuts a la vida i més en aquests moments. El que és segur és que els Serveis d'Urgències, vàrem estar, estem i estarem sempre en primera línia, 7 dies a la setmana, 24 hores al dia i 365 dies a l'any. Hem demostrat, el que ja sabíem: el col·lapse dels nostres Serveis no depèn de la porta d'entrada sinó de la porta de sortida. Quan tot l'hospital ha treballat "7/24" hem tingut llits disponibles per poder ingressar als pacients que entraven per la porta.

Hem après a treballar tots plegats, hem estat capaços de canviar els horaris de treball i que tots els professionals sanitaris funcionéssim com un veritable equip. En aquest punt, hem d'agrair la feina feta per als companys d'altres especialitats que han vingut a Urgències i ens han ajudat quan els nostres adjunts estaven a casa de baixa per COVID-19. La manca d'equips de protecció individual de ben segur que ha estat un factor precipitant. Sense la seva ajuda hauria estat impossible poder donar la resposta que hem donat, GRÀCIES.

Ara és el moment de brots verds que estan amenaçats per núvols foscos. És moment de reflexionar i aprendre de les errades:

- Si a Catalunya, hem estat treballant sobre un mateix procés, per què el tractament no ha estat el mateix a tots els centres sanitaris?

- Podrem entendre i acceptar que si tenim un nou rebrot de COVID-19, no disposem d'EPIs adients per protegir-nos i que els puguem canviar cada jornada de treball?

La batalla no ha acabat, tan sols ens ha donat una treva. Treballa del que treballa perquè és la meua professió i treballa a on treballa perquè és la meua voluntat. Jo no vull ser un heroi. I tu?